

Toespraak opening nieuw Provinciehuis

08/11/2019

Monseigneur, volksvertegenwoordigers,
Eregouverneur,
Mijnheer de voorzitter van de provincieraad,
Beste collega-gedeputeerden, raadsleden, burgemeesters,
schepenen,
Dames en heren,

Ik beken: buitengewoon klein zijn mijn verdiensten aan het nieuwe, mooie provinciehuis dat we vandaag -eindelijk- feestelijk inhuldigen. Niet ik, maar zij die –met meer recht en rede- na mij het woord zullen voeren, verdienen er al uw lof en waardering voor. Immers, aan hen én hun volhardende medewerkers **danken we deze intrigerende nieuwe landmark aan de Antwerpse skyline.**

Toegegeven, mijn gebrek aan een al te grote betrokkenheid, liet –en hier komt bekentenis nummer 2- een **ietwat laffe, afzijdige houding** toe.

Het was nog een ruwe, lage, **weinig tot de verbeeldingsprekende aanbouw naast een ietwat merkwaardige testconstructie**, toen een Belgisch ambassadeur me, als met een slechte smaak in de mond, en niet al te diplomatisch vroeg: 'welk **gedrocht** zijn ze naast

jouw stijlvolle residentie aan het neerpoten? Gaf jij daar toestemming toe? Heb je daar mee voor mogen kiezen?’

Die ‘mooie’ residentie refereerde aan de **voormalige jeugdrechtbank**.

Onze **tijdelijke stek** waar we in stof en hels lawaai, soms daverend op onze stoelen de afbraak van het oude, en de wel zeer gestage opbouw van ons nieuw onderkomen, aan den lijve konden ervaren.

Het was daar dat we enkele jaren op rij een Babylonische schare werkmannen deemoedig om een heel korte onderbreking smeekten, zodat we Mahatma Gandhi even in alle rust en met het nodige respect konden eren.

‘Dat **‘gedrocht’, mijnheer de ambassadeur, wordt ons nieuwe provinciehuis’**, opperde ik. En neen, ik heb het ontwerp niet gekozen, verzuchtte ik. En ja, het is van een gerenommeerd architect en bovendien is het **allicht veel te vroeg om nu al een oordeel te vellen**, verdedigde ik...

Maar ook toen het zo’n halfjaar lang, bijna klaar was- de medewerkers al lang verhuisd waren, en velen dachten dat de ruwbouw zijn voltooiing naderde- **was het geen liefde op het eerste gezicht**.

Hard, kil, viriel deed het me bovenal denken aan het decor van *One flew over the cuckoo’s nest*. Voor de iets jongere onder ons: een film uit 1975 met Jack Nicholson die zich afspeelt in wat ik me voorstel als **het prototype van een**

psychiatrische instelling uit die tijd. Kortom, echt overtuigd was ik nog steeds niet.

Nu we hier ondertussen al zo'n half jaar weer allemaal verenigd zijn -en neen het ligt niet aan ons- **weet ik uiteraard veel beter.**

Inmiddels vind ik het gebouw nog steeds **enigermate recalcitrant, complex en wispelturig.** Het laat zich slechts **traag en met enige moeite veroveren.** En dat waardeer ik.

Bovenal is het **boeiend, aanwezig, inspirerend, uitnodigend, verbindend, transparant, duurzaam, dienstbaar, robuust, stevig, zelfverzekerd, en erg fijn om er te werken, te zijn, te feesten.**

Het is **aanwezig, maar bescheiden.** Niet fallisch, spits, hoog, arrogant en trots, maar stevig, zelfverzekerd, no-nonsense en met twee voeten stevig op vaste, groene grond.

Allicht is het vergezocht. Maar mij doet het, als 'Gestalt' en ontdaan van alle drukte, aan de **iconische centrale bibliotheek van Mexico en dus aan boeken denken.**

Op een steenworp van de Boekenbeurs, is dat een troef. En dat het her en der subtiel knipoogt naar **het werk van Tadao Ando,** is voor een Japan-adept al evenmin een straf.

Het is ook **boeiend, want spreekt tot de verbeelding.** In alle lucht- en weersomstandigheden, **vanuit alle perspectieven toont het zich net dat beetje anders.**

Je raakt er niet op uitgekeken. Zo zet het, zowel binnen als buiten, aan tot veel gesprek.

In het bijzonder aan en in de liften, of turend zoekend in de weidse verte naar windturbines, schepen, dat vleugje kathedraal, de Singel, de basiliek van Edegem of – bij helder weer- een fonkelende bol van het Atomium. **Zo biedt ons nieuwe huis een boeiend venster op Antwerpen of beter nog: op de provincie en de wijde wereld.**

Dames en vooral heren, ik weet niet **of een gebouw een 'geslacht' heeft**. U neemt het mij alvast niet kwalijk dat het voor mij **vooral een 'zij', een vrouw, een dame, ja zelfs een kwajongen is**.

Bescheiden, maar aanwezig, **dienstbaar, duurzaam, stevig – wit, aards, grondgebonden zo u wil- transparant, breedkijkend en verbindend...**

Zo is en wil ook de provincie zijn en blijven.

Het zijn grote kunstenaars en **architecten die het wezen van hun opdrachtgever ruimtelijk zo treffend tot uitdrukking kunnen brengen**. Het was een wijze opdrachtgever die koos voor een **ontwerp dat perfect matcht met wie we zijn en willen blijven**.

Kortom, dames en heren, u heeft het goed begrepen. Nooit nog zal ik het provinciehuis, zal ik ons provinciehuis verloochenen.

Voortaan zal ik het prijzen en bejubelen.

Al laat de **akoestiek** wel eens een steekje vallen;

Al tolt het soms in onze hoofden als we, aan de verkeerde kant van de vergadertafel, te lang gefocust blijven op **een akoestische wand, een kinetisch kunstwerk** gelijk.

Al is de **lift het codewoord** wanneer u te laat op een afspraak verschijnt. U oogt er terstond begrip en clementie mee.

Met graagte en een glimlach aanvaard ik er inmiddels alle lof, felicitaties en complimenten voor en verzwijg ik onvermijdelijke mankementen. **Want alles komt goed.**

Dit alles in de wetenschap dat **dit mooie, strakke huis vooral de verdienste is en blijft van zij die na mij het woord zullen voeren**, en van hun medewerkers.

Hen dank ik meest hartelijk voor deze bijzondere prestatie.

Dankzij hen **genieten wij nu van het voorrecht om hier met zovelen te mogen werken, te verrassen, binnen- en buitenlandse gasten waardig te ontvangen, in alle openheid te overleggen, te discussiëren, te verbinden, te beslissen.**

Ik dank u.